

niku ani pouhý soubor věcí v nejširším slova smyslu (§§ 292, 303 obč. zák.) patřících k určitému průmyslovému nebo obchodnímu závodu, poněvadž s těmito soubory jsou spojeny i statky ideální (dobré jméno závodu, známosti zákaznictva a p.), jež touto organizací byly zjednány a které by zmizely z počtu, kdyby se přihlíželo jen k cenám jednotlivých věcí. Autobus sám jako věc movitou nelze proto podřadit pod pojem závodního podniku.

Čís. 11599.

Pro obživnutí pohledávky podle § 57 vyr. řádu (z roku 1914) jest lhostejno, že věřitel nepřihlásil pohledávku k vyrovnání. Nejde o omluvitelné nedopatření při placení vyrovnací splátky, když dlužník místo by dospělé kvoty splácel (ukládal na soudě), placení dluhů odpírá a nutí takto věřitele k žalobě.

(Rozh. ze dne 22. dubna 1932, Rv I 553/31.)

Žalovaný nezapravil dospělou vyrovnací splátku na žalobcovu pohledávku, načež se žalobce domáhal zaplacení celé pohledávky. Žalobě bylo vyhověno soudy všech tří stolic, Nejvyšším soudem z těchto

důvodů:

Není sporu o tom, že žalovaný žalobci neplatil vyrovnací kvoty. Tím se stalo vyrovnání podle § 57 vyr. ř. (cís. nař. ze dne 10. prosince 1914, čís. 337 ř. zák.) nicotné a jest žalobce proto oprávněn žádati plné zaplacení své pohledávky. Nesejde na tom, že žalobce nepřihlásil pohledávku k vyrovnání, neboť jde na nebezpečí vyrovnacího dlužníka, neplatí-li dluhy nepřihlášené, ať tak učinil z jakékoli příčiny, třebaš nezaviněně (srov. sb. n. s. čís. 9826 a rozhodnutí tam cit.). Ale nejde ani o omluvitelné nedopatření při placení splátky (plenární usnesení č. j. pres. 761/1927, uveřejněné v sb. n. s. pod čís. 7760), když dlužník, místo by dospělé kvoty splácel, pokud se týče ukládal na soudě, placení dluhů odpírá a nutí takto věřitele k žalobě. Neprávem odvolává se dovolání na předpis § 46 (4) vyrovnacího řádu, jenž předpokládá, že byla pohledávka k vyrovnacímu řízení přihlášena a dlužník ji popřel, ale nemá co činiti s otázkou obživnutí pohledávky z důvodu, že dlužník nesplnil včas a plně potvrzené vyrovnání.

Čís. 11600.

Návrh, by byl odpůrce odsouzen k zaplacení odškodného (§ 408 c. ř. s.) lze učiniti jen u procesního soudu, dokud není jednání ukončeno. Napotom lze nárok ten uplatňovati jen zvláštní žalobou.

(Rozh. ze dne 22. dubna 1932, Rv I 548/32.)

Oba nižší soudy uznaly podle žaloby.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolání žalovaného a odmítl žalobcův návrh, by byl žalovaný odsouzen zapraviti žalobci odškodné 10.000 Kč. V tomto směru uvedl v

důvodech:

Návrh, by byl žalovaný odsouzen k zaplacení odškodného 10.000 Kč, lze učiniti jen u procesního soudu, dokud není jednání ukončeno. Napotom lze nárok ten uplatniti jen zvláštní žalobou. Bylo proto žalobcův návrh v tom směru, učiněný teprve v dovolací odpovědi odmítnouti jako nepřipustný (rozh. 874 sb. n. s. a vysvětlivky býv. nejv. soudu k § 408 c. ř. s.).

Čís. 11601.

Míní-li Státní pozemkový úřad, že exekuce na přidělený pozemek odporuje obmezením uloženým při přidělu co do disposičního práva s pozemkem, jest oprávněn k rekursu proti povolení exekuce.

Exekuci zabavením nároku povinného na vydání jím koupené (zastavěné) části přiděleného pozemku, na němž vázne podle přidělové listiny zákaz zcizení a zatížení bez souhlasu Státního pozemkového úřadu, nelze povolit, dokud Státní pozemkový úřad nedal souhlas ke koupi (k zastavění) pozemku.

(Rozh. ze dne 22. dubna 1932, R II 131/32.)

K vydobytí peněžité pohledávky navrhl vymáhající věřitel povolení exekuce zabavením dlužníkovu nároku proti Státnímu pozemkovému úřadu v Praze a proti statkářům Aloisu S-ovi a Františku K-ovi na vydání a plnění plochy pozemku č. kat. 1287 v T. Soud první stolice exekuci povolil, rekursní soud k rekursu Státního pozemkového úřadu exekuční návrh zamítl. Důvody: Vymáhající strana vede exekuci k vydobytí peněžité pohledávky a navrhuje zabavení nároku povinné strany na vydání a plnění nemovité věci podle § 325 ex. ř. Udává, že zastavená část pozemku č. kat. 1287 v T. jest k jedné ideelní čtvrtině připsána do vlastnictví Aloisu S-ovi a k $\frac{1}{4}$ Františku K-ovi a že při těchto dvou ideelních čtvrtinách je poznamenáno obmezení vlastnického práva ve prospěch Státního pozemkového úřadu. Šetřením bylo zjištěno, že ve skutečnosti jest jedna ideální polovice nemovitosti dosud v pozemkové knize připsána Felixu S-ovi a že jest na této polovici poznamenán zábor a převzetí ve prospěch Státního pozemkového úřadu, že však již dříve, než byla podána exekuční žádost vymáhající strany, bylo okresním soudem v M. usnesením ze dne 18. srpna 1931 k žádosti Státního pozemkového úřadu povoleno, by podle přidělové listiny téhož úřadu ze dne 5. května 1931 a podle záborových zákonů čís. 215/19, 329/20 a 220/22 Sb. z. a n. bylo na ideelní polovici pozemku připsané Felixu S-ovi vloženo vlastnické právo pro Aloisa S-a a Františka K-a, pro každého polovici, tedy vzhledem k celku k $\frac{1}{4}$, a by na listu C) bylo vloženo a na listu B) poznamenáno obmezení vlastnického práva přidělců i jejich právních nástupců podle odst. 8 až 11, 14 a 16 rozhodnutí o pří-